

Sygn. akt IV K 478/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Rezmer

Protokolant: Małgorzata Kot – Antoniewicz

Przy udziale Prokuratora Izabeli Mizura – Gienas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31.05.2016 r., 30.08.2016r. , 27.09.2016r. i 20.10.2016r. , 13.12.2016r. , 17.01.2017r. sprawy

Ł. R. (1), syna Z. i A. z d. J., urodzonego dnia (...) w N., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 24 maja 2015 roku w S. przy ul. (...) groził J. K. pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia w celu zmuszenia ww. pokrzywdzonego do dnia mu pieniędzy w kwocie 300zł

tj . o czyn z art.191§1kk

2. w dniu 24 maja 2015 roku w S. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez rzucenie kamieniem w okno w wyniku czego została wybita szyba i uszkodzony panel w podłodze o łącznej wartości strat 800 zł na szkodę T. K.

tj . o czyn z art.288§1kk

orzeka

1 . uznaje oskarżonego Ł. R. (1) za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 24 maja 2015 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził J. K. pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia usiłując go doprowadzić do rozporządzenia mieniem w kwocie 300 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego i wezwanie Policji, przy czym czynu tego dopuścił się ponownie, będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa podobnego min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia (...), sygn. akt (...)za czyn z art.280§1kk w zw. z art.64§1kk na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia (...), sygn. akt (...)w okresie od 21.04.2012r. do 21.10.2014r., , tj. czynu z art.13§1kk w zw. z art.282kk w zw. z art.64§2kk i za ten czyn na podstawie art.14§1kk w zw. z art.282kk w zw. z art.64§2kk przy zastosowaniu art.4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznaje oskarżonego Ł. R. (1) za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 24 maja 2015 roku w S. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez rzucenie kamieniem w okno w wyniku czego została wybita szyba i uszkodzony panel w podłodze o łącznej wartości strat 800 zł na szkodę T. K. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa podobnego min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia (...), sygn. akt (...)za czyn z art.280§1kk w zw. z art.64§1kk na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia (...), sygn. akt (...)w okresie od 21.04.2012r. do 21.10.2014r., tj. czynu z art.288§1kk w zw. z art.64§1kk i za ten czyn na podstawie art.288§1kk w zw. z art.64§1kk

przy zastosowaniu art.4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu wymierza mu kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art.85kk i art.86§1kk przy zastosowaniu art.4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynów, orzeczone kary łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art.46§1kk przy zastosowaniu art.4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu orzeka od oskarżonego na rzecz T. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 800 (ośmiuset) złotych;

5. na podstawie art.627pkp zasądza od oskarżonego zwrot na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym kwotę 300 złotych tytułem opłaty;

6. przyznaje na rzecz adw. M. Ś. od Skarbu Państwa kwotę 1480,84 złotych w tym VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt IV K 478/15

UZASADNIENIE

Ł. R. (1) był znajomym J. K., dla którego wcześniej wykonywał drobne prace. Po opuszczeniu zakładu karnego Ł. R. (1) kilka razy żądał od J. K. pieniędzy na utrzymanie i je otrzymał.

W dniu w dniu 24 maja 2015 roku kilkakrotnie, korzystając z telefonów przygodnie spotkanych osób Ł. R. (1) dzwonił do J. K., żądając kwoty 300 złotych. Ponieważ J. K. twierdził, że nie ma pieniędzy, Ł. R. (1) ponawiał żądanie, grożąc, że jeśli J. K. nie da mu 300 złotych, powybijają mu szyby w domu i pozbawi go życia. J. K. obawiał się, znając Ł. R. (1), że może spełnić swoje groźby, jednak odmawiał mu wydania pieniędzy i przestał odbierać rozmowy telefoniczne.

Dowód: zeznania J. K. k.17v,31

zeznania D. K. k.33-34

zeznania N. H. k.36v

zeznania K. K. k.39-40

Ł. R. (1) tego samego dnia przyszedł więc pod dom ul. (...) w S., gdzie mieszka J. K.. Dom formalnie stanowi własność jego ojca T. K..

Po dotarciu na miejsce, będąc po wpływie alkoholu, Ł. R. (1) rzucał kamieniami w okna. Jednym kamieniem trafił w okno, wybijając szybę. Kamień uszkodził także panel w podłodze. Łączna wartość strat wyniosła 800 zł na szkodę T. K.. Ł. R. (1) został zatrzymany na miejscu zdarzenia przez wezwanych wcześniej funkcjonariuszy Policji. W ich obecności Ł. R. (1) groził, że spali dom i zabije jego właściciela, został więc zawieszony do (...).

Dowód: zeznania T. K. k.5

protokół doprowadzenia do (...) k.3

protokół oględzin k.10-15

zeznania J. K. k.17v

zeznania G. R. k.24

zeznania W. H. k.28

W trakcie postępowania przygotowawczego Ł. R. (1) został poddany jednorazowemu badaniu przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy rozpoznali u niego osobowość nieprawidłową i upojenie proste w czasie czynów. W trakcie popełnienia zarzucanych mu czynów nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Może brać udział w postępowaniu, jak i odbywać karę pozbawienia wolności.

Dowód: opinia psychiatryczna k.69-73

Oskarżony Ł. R. (1) urodził się dnia (...) w N.. Nie ma stałego miejsca zamieszkania. Ma wykształcenie średnie, jest technologiem robót wykończeniowych, murarzem. Wykonywał prace dorywcze w budownictwie, z dochodem około 1600 złotych miesięcznie. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Ł. R. (1) był kilkakrotnie karany. Min. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia (...), sygn. akt (...) za czyn z art.280§1kk w zw. z art.64§1kk na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia (...), sygn. akt (...) w okresie od 21.04.2012r. do 21.10.2014r.

- dane personalne k. 52-53,179

- karta karna k.75-76

- wyroki k.11,114,117-118,121

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony Ł. R. (1) na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia. W trakcie pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że mógł chcieć odebrać pieniądze, które mu się należą, ale nie chce tego robić. (k.51) Stwierdził, że 24 maja 2015 roku umówił się z J. K. pod jego domem. Dzwonił do niego wcześniej, bo pokrzywdzony mu powiedział, że jak będzie czegoś potrzebował, to ma zadzwonić. Był kilka dni na wolności i potrzebował pomocy. (k.53)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, uznając, że stanowią one jedynie przyjętą linię obrony. Stoją one bowiem w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Co do czynu polegającego na uszkodzeniu mienia, podkreślenia wymaga, że oskarżony został zatrzymany na gorącym uczynku jego popełnienia, funkcjonariusze Policji przybyli na miejsce akurat wtedy, gdy wybił szybę, a on sam temu na miejscu nie zaprzeczał. Zeznania świadków G. R. i W. H. wobec ujawnienia wybitej szyby i uszkodzonej podłogi, przyczyn wezwania Policji i stanu nietrzeźwości oskarżonego wynikającego z protokołu dowiezienia do (...), nie budzą więc zdaniem Sądu żadnej wątpliwości co do ich wiarygodności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności świadka T. K., które znajdują potwierdzenie w protokole oględzin i są zgodne co do podawanych wartości, z zasadami doświadczenia życiowego.

Okoliczności zdarzenia objętego zarzutem II zdaniem Sądu są logicznie powiązane z zachowywaniem oskarżonego, które Sąd opisał w punkcie I rozstrzygnięcia i stanowią w ocenie Sądu podstawę do przyznania waloru wiarygodności zeznaniom J. K.. Sam fakt rozmów telefonicznych potwierdziły zeznania świadków D. K., N. H. i K. K.. Są to osoby obce dla stron tych rozmów, spotkane przez oskarżonego przypadkowo i Sąd uznał je za wiarygodne. Osoby te nie słyszały wprawdzie treści rozmów, których treść podlegała jednak odtworzeniu na podstawie zeznań pokrzywdzonego J. K.. Wprawdzie z faktu umorzenia postępowania co do części czynów zarzucanych pierwotnie oskarżonemu przez Prokuraturę, wywnioskować można, że Prokurator traktował te zeznania z dużą ostrożnością, to jednak mimo tej ostrożności, zdaniem Sądu co do czynów, które znalazły się w akcie oskarżenia, zanegować wiarygodności pokrzywdzonego nie sposób. Sam oskarżony przyznał, że mógł się domagać od pokrzywdzonego pomocy – finansowej

– po opuszczeniu zakładu karnego, gdyż taką pomoc mu pokrzywdzony obiecał. Na to, że odbywało się tak jak mówi to pokrzywdzony, z użyciem gróźb pozbawienia życia i zniszczenia mienia, wskazuje natomiast pośrednio przebieg zdarzenia pod domem przy ul. (...) – nie tylko przystąpienie do niszczenia mienia, ale także wypowiedane w obecności policjantów gróźb, w tym gróźby pozbawienia życia.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd wykorzystał także dowody z dokumentów w postaci protokołów oględzin i doprowadzenia do (...), których treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Z tej samej przyczyny dla ustaleń w zakresie właściwości osobistych oskarżonego wykorzystane zostały karta karna oraz wyroki z obliczeniami kar. Za pełną, logiczną i jasną Sąd uznał także opinię psychiatryczną, której treść również nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Pozostałe dowody Sąd pominął, jako nie zawierające istotnych informacji dla oceny prawnej sprawy.

Z przedstawionego powyżej materiału dowodowego zdaniem Sądu jednoznacznie wynika, że oskarżony dopuścił się popełnienia obu zarzucanych mu czynów. Z zeznań pokrzywdzonego J. K. jasno wynika, że oskarżony chciał go zmusić do wydania pieniędzy w kwocie 300 złotych. By cel ten osiągnąć, oskarżony wykorzystał gróźbę pozbawienia życia i zniszczenia mienia. Pokrzywdzony zeznał, że obawia się oskarżonego z uwagi na jego właściwości osobiste, które były mu znane – a które Ł. R. (1) potwierdził zachowaniem w tym samym dniu wobec mienia i dalszymi gróźbami, bez zważania na obecność Policji. Obawy pokrzywdzonego były więc obiektywnie uzasadnione. Zdaniem Sądu jednak takie działanie nie jest zmuszaniem do określonego zachowania, o jakim mowa w art.191§1kk jak przyjął oskarżyciel, skoro to określone zachowanie jest podejmowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i doprowadzenia do rozporządzenia przez pokrzywdzonego mieniem, czyli wydania w późniejszym terminie, nie w chwili żądania, pieniędzy w kwocie 300 złotych. Ani pokrzywdzony, ani nawet oskarżony nie twierdzi, by była to wiarygodność, sam Ł. R. wyjaśnił, że mógł się domagać po prostu finansowej pomocy. Oskarżony chciał, by pokrzywdzony dał mu pieniądze, posłużył się w tym celu zastraszeniem gróźbą. Celu tego jednak nie osiągnął, gdyż pokrzywdzony odmawiał mu, a gdy już mogli spotkać się bezpośrednio – oskarżony został zatrzymany przez Policję. Zatem czyn ten został zakończony na etapie usiłowania, gdyż do rozporządzenia mieniem nie doszło. Ł. R. (1) był już karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia (...), sygn. akt (...)za czyn z art.280§1kk w zw. z art.64§1kk – zatem za przestępstwo podobne, popełnione w warunkach recydywy – na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia (...), sygn. akt (...)w okresie od 21.04.2012r. do 21.10.2014r. Czyli odbył za poprzedni czyn, popełniony z użyciem przemocy, karę ponad roku pozbawienia wolności i od tego faktu nie minęło jeszcze 5 lat. Niniejszy czyn został popełniony z gróźbą użycia przemocy, zatem należy również do katalogu wymienionego w art.64§2kk, tak jak poprzedni czyn popełniony w warunkach recydywy pojedynczej. Przy braku okoliczności wyłączających winę sprawcy bądź bezprawność czynu, Sąd zmienił opis czynu i jego kwalifikację, uznając, że zachowaniem swoim polegającym na tym, że w dniu 24 maja 2015 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groził J. K. pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia usiłując go doprowadzić do rozporządzenia mieniem w kwocie 300 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego i wezwanie Policji, przy czym czynu tego dopuścił się ponownie, będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa podobnego min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia (...), sygn. akt (...)za czyn z art.280§1kk w zw. z art.64§1kk na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia (...), sygn. akt (...)w okresie od 21.04.2012r. do 21.10.2014r., oskarżony wypełnił podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu z art.13§1kk w zw. z art.282kk w zw. z art.64§2kk.

Co do drugiego czynu, oczywistym jest, że rzucając kamieniami, a zatem ciężkimi i twardymi przedmiotami w okno, czyli w szybę, za którą znajdują się inne rzeczy, na które kamień niechybnie musiał upaść bezpośrednim celem oskarżonego było uszkodzenie mienia. Do takiego uszkodzenia faktycznie doszło, wartość straty wyniosła 800 złotych, Działanie takie jest działaniem przeciwko mieniu, zatem poprzednie skazanie za czyn z art.280§1kk, które przedstawiono wcześniej, dotyczy przestępstwa podobnego, więc oskarżony dopuścił się powrotu do przestępstwa. Przy braku okoliczności wyłączających winę sprawcy bądź bezprawność czynu, Sąd uzupełnił opis czynu i jego kwalifikację, uznając, że zachowaniem swoim polegającym na tym, że w dniu 24 maja 2015 roku w S. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez rzucenie kamieniem w okno w wyniku czego została wybita szyba i uszkodzony

panel w podłodze o łącznej wartości strat 800 zł na szkodę T. K. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za popełnienie przestępstwa podobnego min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia (...), sygn. akt (...)za czyn z art.280§1kk w zw. z art.64§1kk na karę 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia (...), sygn. akt (...)w okresie od 21.04.2012r. do 21.10.2014r. oskarżony wypełnił podmiotowe i przedmiotowe znamiona czynu z art.288§1kk w zw. z art.64§1kk.

Wymierzając karę za czyn opisany w punkcie I rozstrzygnięcia, Sąd na korzyść oskarżonego uwzględnił, że został zakończony na etapie usiłowania, a żądanie rozporządzenia mieniem dotoczyło małej kwoty. Na niekorzyść oskarżonego świadczy natomiast jego determinacja, wynikająca z faktu ponawiania żądania oraz dotychczasowa karalność, w tym przede wszystkim popełnienie tego czynu w warunkach recydywy specjalnej. Ponadto na niekorzyść oskarżonego świadczy popełnienie tego czynu w krótkim czasie od opuszczenia zakładu karnego, co świadczy o jego demoralizacji i braku resocjalizacji. W tych okolicznościach za karę, która spełnia wszelkie warunki określone w art.53§1i2kk Sąd uznał karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd stosował przepisy obowiązujące w dacie czynu, uznając, że w zakresie obowiązku naprawienia szkody – wobec braku odsetek – są bardziej korzystne.

Wymierzając karę za uszkodzenie mienia Sąd na korzyść oskarżonego uwzględnił małą wartość szkody i wolę pojednania. Na niekorzyść oskarżonego świadczy natomiast jego determinacja, wynikająca z faktu działania mimo możliwości obserwacji przez inne osoby, w dzień, dotychczasowa karalność, w tym przede wszystkim popełnienie tego czynu w warunkach recydywy. Ponadto na niekorzyść oskarżonego świadczy popełnienie tego czynu w krótkim czasie od opuszczenia zakładu karnego, co świadczy o jego demoralizacji i braku resocjalizacji. W tych okolicznościach za karę, która spełnia wszelkie warunki określone w art.53§1i2kk Sąd uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną Sąd miał na względzie bliskość czasową obu czynów, ich rodzaj jak i wielkość poszczególnych kar i za adekwatną karę uznał karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Mimo wysokości, wobec dotychczasowej karalności i popełnienia dwóch czynów wkrótce po opuszczeniu zakładu karnego, wobec oskarżonego nie da się skonstruować pozytywnej prognozy, która umożliwiałaby rozważanie warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Na podstawie art.46§1kk przy zastosowaniu art.4§1kk według stanu prawnego obowiązującego w dacie czynu Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz T. K., który złożył wniosek, obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 800 złotych.

Ze względu na wydanie wyroku skazującego na podstawie art.627kpk i art.2ust.1pkt4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych orzeczono o zwrocie kosztów, w tym ustalono opłatę na kwotę 300 złotych. Oskarżony jest bowiem zdolny do pracy, nie ma nikogo na utrzymaniu i ma tym samym możliwości finansowe do uiszczenia kosztów, zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do zwalniania go z ponoszenia tego obowiązku.

Na podstawie § 14 ust. 1pkt2, ust.2 pkt 3, §16 oraz § 19 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd przyznał na rzecz adw. M. Ś. kwotę 1480,84 złotych w tym VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę udzieloną oskarżonemu z urzędu.